

Sygn. akt IV CSK 480/19

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa małoletniej O. S.
przeciwko L. B. prowadzącemu Niepubliczny Zakład Usług Medycznych B. w L.
o zapłatę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 grudnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 15 lutego 2019 r., sygn. akt V ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany L. B. prowadzący Niepubliczny Zakład Usług Medycznych B. w L. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 15 lutego 2019 r., oddalającego apelacje obu stron od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 10 stycznia 2018 r., którym zasądzone od pozwanego na rzecz powódki małoletniej O. S. 80 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz ustalono, że pozwany będzie ponosił odpowiedzialność za szkody, jakie mogą powstać w przyszłości w związku z błędnym przeprowadzeniem porodu.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze oparto się na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że oczywista zasadność skargi wynika z naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 415 w zw. z art. 430 k.c. poprzez zastosowanie normy z art. 430 k.c. w miejsce właściwej - w ocenie skarżącego - normy z art. 429 k.c. oraz poprzez brak rozważenia wszystkich przesłanek niezbędnych do orzeczenia odpowiedzialności na podstawie art. 415 w zw. z art. 430 k.c.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - niepubl.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Przy tym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, niepubl.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, niepubl.). Przedstawienie tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie odpowiada powyższym wymaganiom, ponieważ w wyniku oceny stanu faktycznego

ustalonego przez sądy rozpoznające sprawę, Sąd Najwyższy nie dopatrywał się podstaw do wzięcia pod uwagę właściwości normy prawnej wyrażonej w art. 429 k.c. Na żadnym etapie postępowania pozwany nie wykazał, by personel medyczny prowadzonej przez niego placówki łączyła z pozwanym umowa o szczególnym charakterze, wyłączająca wszelkie elementy przyporządkowania organizacyjnego i nadzoru ze strony powoda. Z zasad doświadczenia życiowego wynika natomiast, że w zorganizowanej placówce medycznej, inaczej niż np. w przypadku podmiotu wynajmującego pomieszczenia poszczególnym lekarzom, osoba prowadząca placówkę decyduje o zakresie i sposobie pracy poszczególnych członków personelu, w szczególności, że osoby te działają w zespołach. Również drugi argument skarżącego, odnoszący się do braku ustalenia, który konkretnie członek personelu medycznego ponosi odpowiedzialność, jest chybiony. Ze stanu faktycznego sprawy wynika jednoznacznie, że do uszkodzenia obręczy barkowej powódki nie mogło dojść w żadnej innej chwili niż przy porodzie. Przy porodzie zaś asystował jedynie personel placówki medycznej prowadzonej przez pozwanego. Na sali nie mogły podejmować działań żadne osoby trzecie. Ustalenie zakresu winy poszczególnych członków zespołu odbierającego poród, w tym ustalenie, czy winę ponosi personel lekarski, pielęgniarz czy też kilku członków zespołu, nie było konieczne, bowiem pozwany ponosi odpowiedzialność za działania każdej z osób należących do tego zespołu oraz za działania zespołu jako całości na mocy art. 430 k.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.